

Če bom potem opazil kak dan, da si posebno prijazna in vesela in si prizadevaš na vse strani storiti slehrnemu kaj dobrega, si bom mislil na tihem: »Gotovo se je pripetilo naši Roziki danes nekaj zelo neprijetnega!« Tedaj, ljubi otrok, se ti ne bo več treba sramovati pred rožnim grmom na vrtu, po pravici boš nosila svoje krstno ime — Roza.

Fr. P.

Naši Minki.

Tu klečiš pred svojim Bogom,
sama prvič živ oltar,
blaženo v očeh ti plava
lilij belih jasni žar.

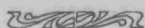
Mirta, ki krasi ti glavo,
ve, da lepša si od nje,
a še bolj visoko ceni
Jezusove te Srce.

V tvoji zornolepi duši
se odsvita pol neba,
prvoobhajilna sreča
z malih ustec se smehlja.

Draga, ljuba si mu bila,
zorna kakor cvetni maj
in zato te je presadil
s solzne zemlje v večni raj.

Minka, angel si nedolžen,
angelski pogled je tvoj,
angeli na tvoje čelo
vtisnili odsev so svoj.

Prosi, Minka, v rajski slavi,
kjer tvoj duh se veseli,
da vzcvete še mnogo lilij
čistih, kot si bila ti!

Jezusova cvetka.

Glejte jo, ljubko, nedolžno deklico v prvoobhajilni sreči. Tako io je gledal solnčni majnik 1910. leta, ko je pristopila prvokrat k mizi Gospodovi, letošnji majnik pa ji bo natrosil svojega cvetja na svežo gomilo.

Minka Vođuškova je bila rojena 13. junija 1899 v Ljubljani. Obiskovala je vseskozi notranjo uršulinsko šolo v Ljubljani in posečala letos drugi meščanski razred.

Minka je bila izredno pridna, vzorna deklica. Z vso iskrenostjo svoje detinske duše je bila ljubeče vdana svojim blagim staršem. Ata in mamó osrečevati, njima napravljati veselje, to ji je bila vedno najsvetejša naloga. Zato so jo pa tudi starši zelo ljubili, da, ne rečem preveč,

† Minka Vodusek (28. aprila 1910).

tiho spoštovali. In to spoštovanje je Minka zaslužila. Nežna, rahločutna, je razbrala svojim roditeljem vsako željo z obraza, hoteč jih v vsem kar najpopolneje zadovoljiti. Z otroško preprostostjo jim je zaupavala vse, kar jo je težilo in radostilo, skrivnosti ni poznalo njeno odkrito srce.

Posebno se je odlikovala Minka po svoji pobožnosti. Goreče se je pripravljala na prvo sveto obhajilo, in ko je prišel Jezus prvikrat v njeno srce, je bila vsa izpremenjena, nekako poveljučana; nekaj angelskolepega je plavalo na njenem obrazu. Teden dni po prvem svetem obhajilu je pritekla k svoji materi ter ji rekla: »Mamica, moj srček je še brez vsake lise« (brez madeža).

Odkar je okusila nebeško hrano, je pristopala prav pogosto k mizi Gospodovi, to posebno vsak praznik Matere božje, ki ji je bila tudi iskreno vdana.

V šoli je bila Minka veselje in ponos svojih učiteljic. Nadarjena, pa tudi jako marljiva, vestna in skrajno natančna, je vršila svoje dolžnosti kar najbolj zadovoljivo. V občevanju prijazna, ljubezniva in preprosta, je bila ljubljenska vseh svojih součenk. Nad vse ljubka pa je bila Minka v svoji nedolžnosti. Veselje jo je bilo gledati in poslušati, kadar je bila v šoli vprašana. Njen plemenito mirni nastop, njena prikupljiva skromnost, njeno pametno odgovarjanje, vse, vse je pričalo učiteljici in učenkam, da je Minka res vzorna učenka. Posebno rada je deklamirala pesmi, saj ji je pa tudi vsaka deklamacija izvrstno uspela.

Taka je bila Minka, ko je prišel 30. januarja Jezus ponjo. Prišel je nenadno, a našel jo je pripravljeno za odhod. Prejela je z ganljivo pobožnostjo sveto Popotnico. Nič ni tožila o svojih bolečinah, saj je imela samo eno skrb, da ne bi povzročila svojim staršem prevelike bolesti. Ko so se bližali zadnji trenutki, je uprla oko v steno bolniške sobe, obraz ji je lepote zažarel in je zaklicala nepopisno vesela: »Mamica, kako jaz lepo vidim, kako je lep!« Kmalu nato je mirno zaspala, Jezus je odnesel lilijo v raj. Blagor ti, naša ljubljenska! Raduj se v Bogu! Pa prosi za nas!

M. Elizabeta.

